Ч. 260 Субота 18 падолиста (1 грудня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З француского парляменту. — Недуга царя. — З полудневої Африки. — Вісти з Хіни.)

У францускій палаті послів зголосив вчера пос. Дені інтерпеляцию, які наміри має правительство, що до мирового суду в справі трансвальскій. Міністер справ заграничних Дельказсе заявив ся против отвореня розправи над тою інтерпеляциєю. Коли також президент палати промовив так само, взяв пос. Дені назад інтерпеляцию, натомість вніс резолюцию, що палата чує ся щасливою, що може Крігерови, з нагоди его приїзду до Франциї зложити щирий висказ своїх повних почести для него чувств. Резолюцию ту принято одноголосно. Депутация удала ся сейчас до Крігера і передала ему ухвалу палати.

Після виданого вчера бюлетину перевів цар оногдашний день добре і спав в день около години. О годині 9 вечером виносила теплота 36·4, живчик 68. В ночи спав цар дуже добре і над раном чув ся ріськійшим. Сили недужому прибувають. — З Петербурга доносять: По одержаню точного справозданя о недузі царя, розслідили лікарі кров царя і спершу не найшли в ній кіяких бацилів тифу. Аж пізнійше виявив ся род тифу, який звичайно панує на Кримі. Тепер цар вправді перебув кризу в недузі, однако мимотого лікарі побоюють ся наслідків лютуючої о тій порі на Кримі пропасниці і тому радять, аби цар як найскорше виїхав до Царского Села.

З полудневої Африки надійшло нараз дуже богато вістий про битви між Бурами а Анґлійцями в ріжних сторонах краю. Видко з того, що Бури вернули знов в ряди борців і що задумують дорого продати свою свободу. Очевидно, що ті анґлійскі донесеня, а лиш такі доходять до Европи, богато пишуть неправди і ніхто не годен виробити собі ясного погляду на теперішнє положене в Оранії і Трансвалю. Очевидно, що у всіх тих борбах побіджують заедно Анґлійці і добувають найсильнійші бурскі укріпленя, по завзятій борбі при несподівано маленьких стратах 1—2 людий. Так бодай телеґрафує Робертс. Однако і він признає, що дня 21 с. м. напали Бури місто в Оранії Девегсдорп, котре мусіло дня 24 піддати ся. Дня 26 с. м. займив ту місцевість знов анґлійский ґенерал Нокс. Дальше доносить Робертс, що той сам Нокс побив під Вальбанком Бурів, котрим проводили Штайн і Девет. Бури уступили на полудневий захід і тепер стоять табором недалеко зелізничого шляху, що веде з Блюмфонтен до Преториї. Робертс додає вкінци, що до войск Девета пристало на ново богато Бурів.

З Хіни надходить мало вістий. То знак застою акциї держав. Сензацию викликало донесене, немов Росия заключила з Хіною осібну конвенцию, після якої в провінциї Печілі має остати лише 2000 російского війска, чотири баталіони, з яких один або два мають стояти в Пекіні і Тієнтсіні, а один в Таку — отже в головних стратеґічних місцях. Крім того згадана конвенция управильнює відносини в Манджуриї і запевнює Росиї ріжні економічні користи. В тій справі ділав правдоподібно кн. Ухтомский, що тепер перебуває в Пекіні. Однак Pol. Corr. доносить з Петербурга, що то донесеня неправдиве, і що ніякої російско-хіньскої умови нема. Ті вісти розповсюднюють хіньскі часописи для збудженя недовіря до Росиї. Таких непорозумінь повно в концерті держав. Що хвиля виринають алярмуючі поголоски, а то навіть і дипльоматичні ноти, які, то загрожують, то латають спільну акцию держав в Хіні. Але та акция застрягає так на побоєвищи, як і в дипльоматичних переправах. Ґраф Більов поспішив ся, оголошуючи в парляменті, немов в Пекіні уложено вже условя мира. Доношено навіть, що посольства вже нараджують ся над дальшими точками. Тимчасом після льондоньских телеґрам з Пекіну виходить, що дня 24. с. м. уложено доперва чотири перші точки условій мира, отже навіть ще не половину оголошеної німецким канцлером угоди, а і ті чотири точки мають доперва піти під децизию правительств поодиноких держав. Тоді доперва наступлять дальші конференциї.

---

6)

ГАНЯ.

(З польского — Генрика Сенкевича.)

(Дальше).

Перед ошкленим ґанком сидів старий Мірза, і потягаючи синявий дим з цибуха, поглядав радістним оком на то тихе і трудяще житє, яке роїло ся на тім краснім краєвиді. Побачивши свого хлопця, зірвав ся живо з місця, вхопив его в обійми, і почав довго притискати до грудий, бо хоч був строгий для сина, але любив его над все. Зараз випитав ся о іспити і став на ново сина обіймати. Збігла ся і ціла численна служба витати панича, пси скакали радістно довкола него. З ґанку вибігла в розгоні хована вовчиця, улюблениця старого Мірзи. „Зуля, Зуля!“ — кликав на неї Селим, а она скочила ему величезними лапами на рамена, полизала его по лици, а відтак стала бігати як шалена довкола, скомлячи і показуючи з радости страшні зуби.

Ми увійшли відтак до їдальні. Я глядів на Хожелї і на всьо, що в них було, як чоловік, що бажає відновленя. Не змінило ся в них нічого; портрети предків Селима: ротмістрів, хорунжих, висіли як і давнійше на стінах. Страшний Мірза, пятигорский полковник з часів Собіского, споглядав на мене так як і давнійше, косими, зловіщими очима, але порубане шаблями его лице видалось мені ще бридше і ще страшнійше. Найбільше змінив ся Мірза, отець Селима. Волосе, з чорного, стало шпаковате, буйний вус майже цілком побілів, а татарский тип перебивав в чертах чим раз виразнійше. Ах, яка ріжниця була між старим Мірзою а Селимом, межи тим костистим лицем, твердим, строгим навіть, а тим просто ангельским лицем, подібним до цьвіта, сьвіжим і солодким. Але й справді тяжко мені описати любов, з якою старий глядів на хлопця і з якою водив очима за кождим его рухом.

Не хотячи їм перешкаджати, державсь я на боці; але старий, гостинний, як правдивий шляхтич польский, гнеть почав мене приймати і стискати та задержувати на ніч. Я не хотів згодити ся на нічліг, бо спішилось мені до дому, але мусів лишити ся на вечерю. Виїхав я з Хорель вже пізною годиною, і коли наближав ся до дому, „квочка“ вже була на небі, себ то: була вже північ. В селі не сьвітили вікна, лиш здалека під лісом видко було малі огники із смолярні. Під хатами брехали пси. В липовій улици, що вела до нашого двора, було темно, хоч око виколи; якийсь чоловік переїхав кіньми побіч, присьпівуючи півголосом, але я не пізнав лиця. Заїхав перед ґанок двора; у вікнах було темно; видко всі вже спали, лише пси, що повибігали зі всіх сторін, почали коло бички уїдати. Я висів і запукав до дверий; довгий час не міг достукати ся. Зробилось мені прикро, бо гадав, що будуть мене дожидати. Аж по якімсь часі, почало бігати сьвітло тут і там по шибах вікон, а заспаний голос, в котрім я пізнав голос Франка, спитав:

— Хто там?

Я озвав ся. Франко отворив двері і зараз припав мені до руки. Я спитав: чи всі здорові?

— Здорові — відповів Франко — лише старший пан поїхав до міста і аж завтра має вернути.

Кажучи то, увів мене до їдальні, засьвітив лямпу, що висіла над столом, і вийшов приладити чай. На хвилю лишивсь я сам з моїми гадками і з живо бючим серцем. Але та хвиля коротко тревала, бо скорі надбіг о. Людвик в нічній одежи, добра пані д'Іве також в білю, з своїми звичайними паперцями у волосю і в чипци; прибіг і Казьо, що о місяць вчаснійше приїхав із шкіл на вакациї. Добрі серця витали мене з ніжностию; дивовали ся мому ростови, о. Людвик казав, що я став вже мужчиною, пані д'Іве, що став хорошим хлопцем. О. Людвик аж по якімсь часі почав мене випитувати несьміло о іспити і шкільний патент, а дізнавши ся о знаменитім успіхі, аж розплакав ся, обіймав мене, пригортав до себе і називав своїм дорогим хлопцем. Нараз з другої комнати роздав ся тупіт босих ніжок, і вбігли дві мої малі сестрички, лиш в сорочках і в чипцях, з криком: Генрик приїхав! та повилазили мені на коліна. Дармо пані д'Іве встидала їх, приговорюючи, що то нечувана річ, аби такі дві панни (одна мала вісім літ, друга девять), показували ся людям в такій одежи. Дівчата, не питаючи нічого, обіймали мене за шию маленькими рученятами, притулюючи лиця до моєї голови. По хвили спитав я несьміло о Ганю.

Новинки.

Львів дня 30 го падолиста 1900.

— **Папскі відзначеня.** Св. Отець наділив відзначенями „pro pontifice et ecclesia“ отсї личности в Станиславові: судових радників Йосифа Карановича і Корнила Проскурницкого, поміщика в Ляцкого Юстина Малецкого, емер. старосту Йосифа Соневицкого і урядника дирекциї скарбу Івана Лісковацкого.

— **Виказ виграних льосів дяківскої льотериї** вже надрукований. Тим властителям льосів, котрі замовили собі сей виказ, присилаючи на се 25 сотиків, буде виказ під їх адресою висланий. Всїм урядам парохіяльним розісланий буде виказ через Всесьв. Консисториї, до котрих з дотичною просьбою заряд льотериї віднїс ся.

— **Щедрі датки.** На руский інститут в Перемишли зложив Вир. о. Тадей Скородиньский, парох Трускавця, 200 корон, а Видїл, дякуючи щедрому жертводавцеви, іменував его по мысли статута членом т. зв. „учредителем“. Також деканат комарняньский жертвував 38 корон.

— **Др. Чижевич** зрезиґнував зі становища директора шпиталю у Львові, а задержав лиш управительство школы злїкниць та примариат віддїлу для злїкниць.

— **В Самборі** розпочав ся вчера процес карний против бувшого начальника тамошної полїциї, Людвика Айтнера, котрий казав полїциянам тортурувати арештованих людий, підозріних о якусь крадїж або о якийсь инший злочин, щоби їх тим способом змусити, аби они признали ся. До тортурованя уживано машинки, котрою стискано людем пальцї так, що аж кров виступала. Як звістно, за той сам злочин мученя людий засуджено свого часу і кількох самбірских полїциянтів. Обжалований каже, що не почуває ся до вини, що машинка до торгурованя була завсїгди між непотрібними річами в самбірскій полїциї, від коли то запамятають найстарші полїциянти; але він не видів еї нїколи в уживаню. Були там також дві пари кайданів на руки і ноги та одні лапцушки, але їх уживано хиба лиш тогди, коли якийсь арештант робив галабурду, ломив прячи і т. п. Переслухані доси сьвідки Мария Курневичева, майстер слюсарский Цїґлер і бувший полїциянт Гречук зізнали на некористь Айтнера.

— **В Коломиї** відбула ся розправа судова против Волод. Войціховского, бувшого касиєра міского в Снятинї, обжалованого о спроневірене бракуючих в касї 8.200 кор. Обжалований оправдував ся в той спосіб, що часть згаданої суми хтось ему украв, а два банкноти по 1000 зр. згоріли в наслїдок его неосторожности. Трибунал засудив обжалованого на 10 місяців вязниці.

— **П. Антоній Котлярчук**, маґїстер фармациї і властитель дроґериї у Львові, переніс свою дроґерію з днем 15 с. м. з Хорущини на улицю Баторія до дому під ч. 24. Се одинока руска дроґерія у Львові, тож у п. Котлярчука знайдуть его земляки не лиш рідне слово, але й товар добрий і по дешевій цїнї, як то кождий признає, хто в его дроґериї купує.

— **Рускі богомази.** В черновецкій „Буковинї“ і в „Русланї“ знаходимо слїдуючу справедливу замітку: Один Русин пише: Зі Львова дістав я кореспондентку з образками, котрі мають представляти Шевченка, его родинну хату і могилу. Сї картки видав за свої гроші Русин-ілїотрітор, а зробив Русин-лїтограф, оба у Львові. Коштують по 10 сот. Очивидно, видавець числить на те, що Русини з патриотизму будуть купувати сї картки лише длятого, що на них Шевченко. Але приглянувши ся портретови Шевченка, я позволю собі мати иншу думку про такі видавництва. Се остатний скандал, чого вже не позваляють собі наші доморослі промисловцї на конто руского патриотизму. Я вже поминаю невірний рисунок хати і могили Шевченка, але сам рисунок портрета Шевченка може хоч кого обурити. Нашим промисловцям, що промишляють своїм розумом, не спитавши артистів, „аби дешевше коштувало“, здає ся, що як насунуть Шевченкови кольосальну шапку цїлком на праве ухо і під який небудь, лише не-Шевченків ніс покладуть два помчі, ніби вуса, то вже кождий Русин з радости не буде знати, що й діяти, — так догодило ся его патріотизмови. Гов, панове, досить уже наші богомази перерисовували лице Шевченка вздовж і впоперек, та з его шапкою робили несотворені річи, — пора нам подавати порядні портрети, не карикатури. На так зв. критичнім виданю творів Шевченка маємо на лубках такого самого богомаза, і нам кажуть за него солено платити, мабуть лише тому, що свій промисловець не втне інакше. А тепер чоловік трохи не щодня дістає в руки такі прегарні, артистичні і проте дешеві картки, що налюбувати ся не можна, а тут тобі Русин за дорогі гроші тиць у руки свого богомаза, та й потім дивує ся, що нема охочих купувати его видане. Якжеж купувати таке лико? Годї підпирати богомазів із самого патріотизму, лише тому, що се свої богомази!

— **З Вербовець** повіта косівского пишуть нам: Дня 3 грудня 1900 н. ст. відбуде ся в громаді Вербівци повіта Косів, посьвячене двоклясової, мурованої, бляхою критої нової школи народної, вибудованої коштом одиницять тисячів корон, на місци закупленої від ц. к. камери за 1.100 корон старої коршми. Школа та збудована заходом тутешного довголїтного писаря громадского Войтїха Клюсіка а також бувшого начальника громади Микети Іванчука і предсїдателя Ради шкільної місцевої, Федора Сорохана, майстром Іваном Андрийюком так мудро, що громада, котра від шість літ не платить вже конкуренциї, на місця поганої коршми бачить у себе красну збудувану школу. Честь отже такому трудолюбному писареви і таким урядникам громадским!

— **За лакомість житє.** В склепику Франц. Маршалекової при ул. Собіского ч. 16 занята була при праню зарібниця Максимовичева, замешкала при ул. Янівскій. На другий снїданок дістала прачка букатку хлїба з маслом, але очевидно бучо їй того за мало, бо в хвили, коли Маршалекова вийшла з кухнї, прачка вхопила лакомо з горшка не великий кусень мяса. Ледви що Максимовичева вложила мясо до уст, надійшла донька панї Маршалекової, отже прачка хотїла чим скорше проликнути мясо і задавила ся. Мимо того, що Маршалекова разом з донькою прибігла їй зараз на поміч, Максимовичева удушила ся і повалила ся нежива на землю. В кілька мінут по тім приїхала на поміч стация ратункова, лїкар видобув мясо з горла і через пів години помагав штучним віддиханєм але все то вже не помогло нїчого. Прачка за свою лакомість заплатила житєм.

— **Від мужа до гарему.** Румуньскі ґазети розповідають про сенсацийну історию, яка у великім степени займає тепер найвисші круги румуньскої суспільности. Букарештеньскі ґазети не наводять імени, але за то рознесли імена по сьвіті инші заграничні ґазети. Син турецкого намістника в Солуни залюбив ся в красній жінцї тамошного румуньского консуля Розетті-Савлеску, а що то була женщина трохи ексцентрична, то він знайшов у неї взаїм-

---

— О! виросла — відповіла панї д'Іве. — Зараз тут прийде, лиш певне прибирає ся.

І справдї не чекав я довго, бо може за пять мінут вийшла Ганя до комнати. Я поглянув на неї і — Боже, що з тої шіснайцять лїтної, слабої і худої сирітки зробило ся за пів року! Передомною стояла вже майже доросла, а бодай дорастаюча панна. Єї стать виповнила ся і заокруглила ся прекрасно. Лице мало нїжну але здорову, румяну краску немов відблеск ранної зорі. Здоровле, молодість, сьвіжість, принадність била від неї як від рожі на розцьвітї. Я замітив, що приглядалась менї цікаво своїми великими, синими очима, але бачив також, що мусїла зрозуміти моє зачудоване і вражінє, яке на мене робила, бо якась майже незамітна усьмішка блукала в кутиках єї уст. В цїкавости, з якою ми глядїли взаїмно на себе, була вже якась молодеча і дївича встидливість. Ого! ті прості, сердечні відносини брата і сестри, відносини дитинні, пішли собі десь до лїса, аби не вернути більше.

Ах, якаж она була красна з тим усьміхом і з тихою радостию в очах!

Сьвітло лямпи, завішеної над столом, падало на єї ясне волосє. Одїта була в чорну спідничку і в якусь рівнож чорну, надягнену на борзї намітку, котру придержувала рукою на грудях під білою шийкою; але в тім одязї видко було якийсь принадний нелад, що походив з поспіху, в якім одягала. Било від неї тепло сну. Коли я на повитанє діткнув єї руки, рука та була тепла, мягка, аксамітна, а єї дотик переймив мене розкішним дрожанем. Змінила ся Ганя як внутрішно так і внїшно. Я лишив єї простою дївчиною, напів служницею; тепер була то панна з благородними чертами лиця і лагідними рухами, вказуючими на добре виховане і приставане з добрим товариством. Розбуджена морально і умово душа єї визирала з єї очий. Перестала бути дитиною під кождим взглядом: доказувала того та незамігна усьмішка і род невинного залицаня, з яким на мене поглядала, з чого знати було, що розуміє, в як дуже відмінним від давнїйшого відношеню стоїмо до себе нинї. Вскорі пізнав я навіть, що мала висшість надімною, бо я хоч більше вправний в науках, під взглядом житєвим, був я під взглядом розуміня кождого положеня, кождого слова, ще досить простим хлопцем. Ганя більше мала свободи зі мною як я з нею. Моя повага опікуна і панича пішла також десь до лїса. Через дорогу укладав я собі, як маю Ганю привитати, що з нею говорити, як бути для неї все добрим і вибачливим, але всї ті наміри розлетїли ся. Положенє якось так почало зазначувати ся, що не я для неї лиш як здавало ся она для мене була доброю і ласкавою. Поки що не здавав я собі ясно справи з того, але я чув то більше як розумів. Я укладав собі, що буду випитувати єї о то, чого учить ся і чого вже научила ся, як провадила час, чи панї д'Іве і о. Людвик були з неї вдоволені; а тимчасом то она все з тим усьміхом в кутиках уст, випитувала мене, що я робив, чого учив ся і що гадаю на будуче робити. Дивно всьо инакше діяло ся, як я гадав. Коротко кажучи, наші відносини змінили ся просто на відворот.

По годинній розмові пішли ми всї на спочинок. Я пішов до себе трохи задуманий, трохи здивований, трохи розчарований і побитий, але ріжними вражіннями. Побудженна на ново любов почала протискати ся як полумінь крізь щілини горіючого будинку і скоро покрила ті вражіня цїлковито. То просто стать Ганї, та дївича стать, розкішна, повна принади так як я єї саме бачив, овіяну теплом сну, з білою ручкою, придержуючою одїне на грудях і з розпущеними косами, підбурила мою молоду уяву і прислонила менї собою всьо.

Я заснув з єї образом під повіками.

VI.

На другий день встав я дуже вчасно і вибіг до огорода. Поранок був прекрасний, повний роси і запаху цьвітів. Я б'г скоро до грабової улиці, бо серце говорило менї, що там застану Ганю. Але видко надто скоре причувати серце милило ся, бо Ганї там цїлком не було. Аж по снїданю опинивсь я сам на сам з нею і спитав, чи не схоче перейти ся по огороді. Згодила ся радо і побігши до своєї комнатки, вернула по хвили в великім рижевім капелюсї на голові, що засланяв їй чоло і очи і з парасолькою в руцї. З під того капелюха усьміхала ся до мене, немов би хотїла сказати: „Диви, як менї красно“. Ми вийшли разом до огорода. Я звернув ся до грабової улиці, а по дорозї гадав о тім, як би почати розмову і о тім, що Ганя, котра певне уміла би то лїпше від мене, не хоче менї допомогти, але радше бавить ся моїм заклопотанем. Отже я ішов обіч неї мовчки, стинаючи тростиною ростучі по грядках цьвіти, аж нагле Ганя розсьміяла ся і хапаючи за тростину сказала:

— Пане Генрику, що вам винні ті цьвіти?

— Ей, Ганю! що там цьвіти, але от бачиш, не умію розпочати з тобою розмови; ти дуже змінила ся Ганю! Ах, як ти змінила ся!

— Може бути що так. Чи то вас гнїває?

— Не кажу того — відповів я напів сумно — але не можу з тим освоїти ся, бо здає ся менї, що тамта маленька Ганя, котру дав-

ну любов. Конець тої любовної історії був такий, що красна пані Розетті — Савлеску втекла від мужа, а син солуньского валі приняв єї до свого гарему. В кілька днів опісля викрадено й діти консуля з батьківского дому і заведено до їх матери. Консуль зажадав тогди помочи турецких властий і в наслідок того міг розмовити ся з жінкою, але та сказала єму, що їй тепер в гаремі дуже добре, і она не думає вертати назад. На таку заяву жінки власти турецкі здвигнули лиш плечима, заявляючи, що годі змушувати жінку вертати до чоловіка, коли она того не хоче. До якогось дипльоматичного кроку не прийде, бо бувша жінка консуля готова вернути діти батькови.

Телеґрами.

Будапешт 30 падолиста. Цісар приймив вчера на окремій авдиенциї міністрів ґр. Ґолуховского і Селя.

Льондон 30 падолиста. До вечірних часописий доносять з Пекіну, що—як зачувати— посол росийский Ґірс відкликав свою заяву, що годить ся на предложене услівій ставлених Хіні. Ґірс, як кажуть, не хоче підписати того предложеня, коли не будуть змінені постанови о покараню виновників і о винагороді шкід.

Берлин 30 падолиста. Тутешні часописи доносять, що цар занедужав в наслідок отроєня. Тій поголосці мало хто дає віру.

Берлин 30 падолитта. Наслідником кн. Мінстера, амбасадора в Парижи буде іменований дотеперішний німецкий амбасадор в Петербурзі кн. Радолин.

Надіслане.

Др. Мариян Ясильковский
в Стрілисках нових,
осів в Ходорові.

Бідним ординує безплатно від 8—9 рано.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового“ можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в кваті 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовує їх $4^1/_2$% та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзі кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

— „**Краєвий Союз кредитовий**“ видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників	аркуш	по	10 сот.
2. Замкненя місячні	2 аркуші	„	5 „
3. Інвентар довжників	аркуш	„	5 „
4. „ вкладників	„	„	5 „
5. „ уділів	„	„	5 „
6. Книга головна	„	„	10 „
7. „ ліквідацийна	„	„	10 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	10 „
9. „ уділів членьских	„	„	10 „
10 Реєстр членів	„	„	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

Рух поїздів зелізничих
важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руської
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

— — —

вйше знав я і ти, то два єства Тамта зросла ся з моїми споминами, з ... моїм серцем, як сестра, Ганю, як сестра, отже....

— Отже та — тут показала пальцем на себе — для вас чужа, правда? — спитала тихо.

— Ганю, Ганю! як ти можеш погадати навіть щось подібного?

— А однако то дуже природне, хоч може сумне — відповіла. — Глядаєте в серци давних братерских чувств для мене і не находите їх. Ось і все.

— Ні Ганю; я не в серци шукаю давної Ганї, бо она там все; але глядаю єї в тобі, а що до серця...

— Що до вашого серця — перебила мені весело — здогадую ся, що з ним стало ся. Лишилось десь у Варшаві при якімсь другім щасливім серденьку. То легко відгадати!

Я заглянув їй глибоко в очи; я сам не знав, чи мене трохи підходить, чи числячи на вражінє, яке на мене зробила вчера, а якого я не умів укрити, грає собі зі мною трохи жорстоко. Але нагле і у мні обудила ся жадоба опору. Я погадав, що мушу мати страшенно сьмішний вигляд, дивлячись на неї поглядом добиваної серни, отже заволодів над чувствами, які порушили мною в тій хвили і відповів:

— А колиб так дійстно було?

Ледви замітне зачудоване і немов би знехота перебігла по яснім личку Ганї.

— Коли так дійстно єсть — відповіла — то ви змінили ся не я.

Сказавши то трохи зморщила ся і поглядаючи на мене з під ока ішла якийсь час мовчки, а я старав ся укрити радістне зворушене, яким наповнили мене єї слова. Она каже — гадав я собі — що коли полюблю иншу, то я змінив ся, отже она не змінила ся, отже она мене....

І я не сьмів докінчити з радости того мудрого заключеня.

А з тим всім не я, не я, але она була змінена. Та перед пів роком мала дівчинка, що нічого не знала о Божім сьвіті, котрій не прийшлоб і на гадку говорити о чувствах і для котрої така розмова була би хіньским язиком, вела єї нині так свободно і вправно, немов би повтаряла вивчену лекцию. Якже розвинув ся і став гнучким той недавно дитинячий ум! Але з дівчатами діють ся такі чудеса. Неодна вечером засипляє дитиною, рано будить ся дівицею, з иншим сьвітом чувств і гадок. Для Ганї, з природи бистрої, понятної і вражливої, пів року часу, перехід до шістнайцятого року, инші товариські круги, читане може потайки книжок, то всьо вистало аж надто.

Але тимчасом ми ішли побіч себе мовчки. Перервала мовчанку перша Ганя:

— Так ви залюблені, пане Генрику?

— Може — відповів я усьміхаючись.

— То будете тужити за Варшавою?

— Ні, Ганю. Я рад би нікoли звідси не виїздити.

Ганя скоро поглянула на мене. Хотіла видко щось сказати і замовкла, але по хвили ударила легко парасолькою по спідници і сказала, немов би відповідаючи на власні гадки:

— Ах, яка я дитинна!

— Чому так кажеш, Ганю? — спитав я.

— Е! нічого. Сядьмо на тій лавці і говорім о чім иншім. Правда, який звідси хороший вид? — спитала нагле з знакомою мені усьмішкою на устах.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).